

یوهان سباستیان باخ

سوناتا و پارتیتاها برای ویولون

J. S. Bach

Violin Sonatas & Partitas

سرشناسه: باخ، یوهان سباستیان، ۱۶۸۵-۱۷۵۰

عنوان: سوناتا و پارتیتاها برای ویولن

مشخصات نشر: تهران: نای و نی، ۱۳۹۴

مشخصات ظاهری: ۸۰ ص.

شابم: ۹۷۹-۰۰-۸۰۲۶۰۹-۵۵-۶

وضعیت فهرست نویسی: فیبای مختصر

شماره کتابشناسی ملی: ۳۷۹۷۸۱۴

ناشر تخصصی موسیقی

سوناتا و پارتیتاها

(برای ویولن)

یوهان سباستیان باخ

نشر نای و نی

طرح جلد: نازنین خزائی

تئنگاری و صفحه آرای: نای و نی

نوبت چاپ: اول - ۱۳۹۴

شمارگان: ۵۰۰ نسخه

قیمت کتاب: ۷۰,۰۰۰ تومان

فروشگاه نشر نای و نی:

تهران، خیابان انقلاب، مقابل دانشگاه تهران

مجتمع فروزنده، طبقه همکف، شماره ۳۰۸

تلفن فروشگاه: ۶۶۴۶۷۴۰۵

فروشگاه اینترنتی:

www.nayoney.com

تمامی حقوق این اثر برای نشر «نای و نی» محفوظ است.

دریافت مجموعه صوتی کتاب

با اسکن QR کد یا ورود به وبسایت www.nocopy.ir

پس از تراشیدن پوشش، کد درج شده در برجسب No Copy (داخل جلد)

را وارد وبسایت نموده و پس از مشاهده لینک دریافت، مجموعه صوتی کتاب را دانلود نمایید.

سوناتای شماره ۱ در گام سل مینور (BWV 1001)

بخش آغازین این قطعه خیلی کند نیست، چون ریتم هارمونی در قالب نت سیاه است. نت‌های سریع‌تر، تزئیناتی به سبک ایتالیایی هستند که گاهی با شباهت بسیار، سوناتاهای اپوس ۵ «گرتلی» (Arcangelo Corelli) را (که در سال ۱۷۱۵ منتشر شد) به یاد می‌آورند. این نسخه هیچ ارزش ریتمیک خاصی برای «تحریرها» (malisma) قائل نمی‌شود و در واقع اجرای طبیعی آنها نیازمند تغییر ضرب نت سیاه است. در موسیقی گرتلی این نوع کوتاه و بلند کردن نت‌ها و تعدیل قطعه، جذاب و حتی ایتالیایی به گوش می‌رسد، ولی ظاهراً برای هنرمندان آلمانی چندان خوشایند نبوده است. باخ از شیوهی «پیسندل» (Johann Georg Pisendel) پیروی کرده و تحریرها را با ریتمی مطلق نوشته است، که شاید قصد او تفسیر سبک ایتالیایی بدون آزادی‌های آن بوده است.

«باخ» (Johann Sebastian Bach) برای تطبیق سبک «فوگ» (Fugue) با تک‌نوازی ویولن، بطور متناوب از بخش‌های متراکم کنترپوانی همراه با «اینترلودهای» (Interlude) با بافت نسبتاً «هوموفونیک» (Homophonic) استفاده کرده است، مانند یک «کنسرتو گروسو» (Concerto grosso). این روش، موفقیت‌آمیز بود و باخ بعدها این فوگ را برای فلوت (BWV 1000) و ارگ (BWV 539) با پیش‌درآمدی متفاوت تنظیم کرد. پیشروی صدا در سبک «سیسیلی» (siciliana) شگفت‌انگیز است و سبک انگشت‌گذاری «گالامیان» (Ivan Galamian) برای ویولن از آن بهره می‌برد. همچنین حس آرامش بخش آن، یکی از خصوصیات موومان‌های آرام باخ است. ریتم بخش پایانی $\frac{3}{8}$ و تقریباً شبیه یک «ژیگ» (gigue) سریع است. ولی سریع نواختن از چیزی شیطانی و بسیار هیجان‌انگیز حکایت دارد.

پارتیتای شماره ۱ در گام سی مینور (BWV 1002)

در این پارتیتای جدی و بلندپروازانه، باخ از پیشینیان خود قطعاتی را اقتباس کرده و با مهارت خاص خود آنها را خلاصه می‌کند. استفاده از چهار بخش از رقص‌ها و اشاره به سبک فرانسوی، پارتیتاهای «وست‌هاف» (Westhoff) را در ذهن تداعی می‌کند. در سه بخش که با مهارتی خاص پنهان شده به سوناتای پیستدل اشاره می‌شود. افزودن عجیب و غریب ریتم «لامبارد» (Lombard) در میزان پنجم رقص «آلماند» (Allemande) واضح‌ترین مورد به نظر می‌رسد. موومان نهایی پیستدل یک ژینگ به همراه یک واریاسیون است و باخ این طرح را با افزودن یک واریاسیون دوبل به هر یک از چهار موومان رقص خود گسترش می‌دهد. سرانجام، باخ با پرهیز محترمانه از ژینگ و جایگزین کردن آن با یک تمپوی «بوره» (Bourree) از شباهت مستقیم قطعات جلوگیری می‌کند. هر یک از این دوبل‌ها واریاسیونی از ساختار هارمونیک سبک ویولن‌نوازی تک‌خطی (ایتالیایی) هستند که دو یا سه صدا را در بر می‌گیرند. هیچ دلیلی وجود ندارد که این دوبل‌ها را با سرعت‌های مرتبط اجرا کنیم، ولی گاهی این اتفاق رخ می‌دهد.

شکوه این موسیقی آلماند با آگردهای عظیم و تزئینات فراوان آن یادآور آلماند‌های «فرانسوا کوپرن» (François Couperin) برای سازهای کلاویه‌دار است که در کتاب‌اول او برای قطعات «هارپسیکورد» (Harpischord) (۱۷۱۳) منتشر شد. به نظر می‌رسد برای مطابقت با سنت نوازندگی فرانسوی ریتم‌های نقطه‌دار باید با اغراق نواخته شوند. علی‌رغم محتوای احساسی گسترده‌ی هارمونی‌های غنی این قطعه، همچنان احساس دوری و ریاضت که خصوصیت کلی این پارتیتا است محسوس می‌باشد. نکته‌ی جالب، استفاده از لگاتوهای دو نتی در اولین واریاسیون دوبل به عنوان عنصر اصلی ساختار قطعه است. چندلایه بودن صداها به اندازه‌ی تمام قطعات یک خطی که باخ در عمرش نوشت، پیچیده‌اند.

قطعه‌ی رقص پرانرژی «کورانت» (Courante) که پس از آن می‌آید ماهیتی ایتالیایی دارد. گاهی باید به نوازندگان ویولن یادآور شد که کورانت یعنی جاری. پس از آن یک واریاسیون دوبل سریع و ماهرانه می‌آید که اجرای آن سخت است و به مهارت زیادی نیاز دارد.

Sonata I

(BWV 1001)

Adagio

The image displays a musical score for a violin solo, consisting of ten staves of music. The notation is written in G major (one sharp) and 4/4 time. The first five staves feature a continuous eighth-note melody, while the last five staves introduce a more complex rhythmic pattern with sixteenth notes and rests. The score is presented in a clear, professional layout with standard musical symbols and clefs.

J. S. Bach

Violin Sonatas & Partitas

ISMN:979-0-802609-55-6

